

ЗАТВЕРДЖЕНО

**Рішення Вченої ради
Інституту правотворчості та
науково-правових експертиз
Національної академії наук
України
28 березня 2024 р., протокол № 3**

Голова Вченої ради

Олексій КОТ

**Введено у дію наказом
ІПрНПЕ НАН України
від 04 квітня 2024 р. № 51**

**СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ
Інституту правотворчості та науково-правових експертиз
Національної академії наук України
на 2024–2028 роки**

Київ–2024

ЗМІСТ

ВСТУП	3
I. ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ІНСТИТУТУ	5
II. МІСІЯ ІНСТИТУТУ	14
III. СТРАТЕГІЧНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ ІНСТИТУТУ	15
1. Реалізація статусу Інституту як головної науково-дослідної установи в системі Національної академії наук України у сфері правотворчої діяльності та науково-правової експертизи.	15
2. Ефективність організації наукової діяльності, вдосконалення структури та методів управління	17
3. Інноваційна діяльність та зв'язки з практикою.	18
4. Інформаційна політика, просвітницька та видавнича діяльність.	20
5. Кадрове забезпечення розвитку Інституту.....	21
6. Освітня діяльність та підготовка кадрів вищої кваліфікації.....	22
7. Міжнародне наукове співробітництво.....	23
8. Внутрішній аудит та фінансово-економічна діяльність	24
IV. ЗАХОДИ ДЛЯ ПІДТРИМКИ РОЗВИТКУ.....	25
V. ОЧІКУВАНІ РЕЗУЛЬТАТИ	26

ВСТУП

Інститут правотворчості та науково-правових експертиз Національної академії наук України розпочав своє функціонування з 21 грудня 1993 року як Київський регіональний центр Академії правових наук України (нині – Національна академія правових наук України, НАПрН України) та був її структурним підрозділом.

Від часу створення Київського регіонального центру НАПрН України його діяльність відзначилася високими науковими та практично значущими результатами. Саме у стінах Київського регіонального центру НАПрН України приймалися історично важливі рішення для українського державо- і правотворення (обговорення проекту Декларації про державний суверенітет України, розробка найважливіших конституційних законів і концепцій ключових правових реформ, договорів про взаємодію та співробітництво з іноземними державами, дипломатичні зустрічі тощо).

З січня 2021 року Київський регіональний центр НАПрН України набув статусу державної бюджетної неприбуткової наукової установи, яка функціонує на засадах наукового самоврядування.

Рішенням президії НАПрН України №125/7 від 14 грудня 2022 року Київський регіональний центр НАПрН України перейменовано у Науково-дослідний інститут правотворчості та науково-правових експертиз НАПрН України.

З метою забезпечення виконання завдань, визначених частиною четвертою статті 22, частиною третьою статті 44 Закону України «Про правотворчу діяльність», зокрема розроблення наукових концепцій розвитку законодавства України та проведення юридичної (правової) експертизи проектів законів, Кабінет Міністрів України постановою від 20 жовтня 2023 року №1099 передав Науково-дослідний інститут правотворчості та науково-правових експертиз НАПрН України у відання Національної академії наук України (далі – НАН України). Інститут увійшов до складу Відділення історії, філософії та права НАН України.

Розпорядженням Президії НАН України №39 від 16 січня 2024 року Науково-дослідний інститут правотворчості та науково-правових експертиз НАПрН України перейменовано в Інститут правотворчості та науково-правових експертиз НАН України (далі – Інститут).

Віддаючи належне історичним науковим традиціям, що підтримувалися Київським регіональним центром, а згодом Науково-дослідним інститутом правотворчості та науково-правових експертиз НАПрН України, прагнучи

зберегти і розвинути здобутки правової науки, прийнято Стратегію розвитку Інституту правотворчості та науково-правових експертиз НАН України на 2024–2028 роки (далі – Стратегія).

Підготовка Стратегії здійснювалася відповідно до Конституції України, законів України «Про наукову та науково-технічну діяльність», «Про правотворчу діяльність», «Про наукову і науково-технічну експертизу», «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки», «Про особливості правового режиму діяльності Національної академії наук України, національних галузевих академій наук та статусу їх майнового комплексу», «Про вищу освіту», «Про інформацію», «Про видавничу справу», «Про інноваційну діяльність» та інших законодавчих актів.

Стратегія враховує Цілі сталого розвитку України на період до 2030 року, положення Національної стратегії у сфері прав людини, Національної стратегії сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2021–2026 роки, Стратегії національної безпеки України, Стратегії розвитку сфери інноваційної діяльності, Концепції розвитку юридичної освіти, Концепції розвитку Національної академії наук України на 2021–2025 роки.

Стратегія є керівним програмним документом, що визначає місію, принципи і завдання стратегічного розвитку Інституту на найближчі 5 років.

Стратегія передбачає зростання ролі Інституту як провідного наукового центру розвитку юридичної науки в системі НАН України, збільшення внеску академічної установи у забезпечення ефективної правотворчої діяльності держави та її соціально-економічного розвитку у воєнний і післявоєнний час.

Стратегія базується на шістьох головних правилах:

цей документ є набором стратегічно значущих напрямків діяльності Інституту;

стратегічні цілі Інституту повинні привести його до активного розвитку;

кожний з напрямів стратегічного розвитку має свої власні можливості зростання;

зادля для найкращого використання ресурсів, процесів, навичок, вмінь та організаційних можливостей науковців Інституту усі складові його стратегічного розвитку є збалансованими та взаємодоповнюючими;

в основу роботи наукових відділів Інституту покладені показники їх діяльності;

Стратегія не є статичною і може корегуватися.

I. ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ІНСТИТУТУ

Інститут є державною бюджетною неприбутковою науковою установою, що заснована на державній власності.

Інститут діє з метою проведення комплексних фундаментальних і прикладних досліджень у сфері правотворчої діяльності, публічного та приватного права, спрямованих на впорядкування правотворчої діяльності в Україні, удосконалення механізмів взаємодії між учасниками правотворчої діяльності у процесі підготовки нормативно-правових актів, а також аналізу їх застосування, сприяння участі громадянського суспільства у правотворчій діяльності та підвищення якості законодавства України, проведення наукової експертизи нормативно-правових актів та їх проектів, надання науково-методичної допомоги правозастосовчим органам, а також забезпечення виконання завдань, визначених частиною четвертою статті 22, частиною третьою статті 44 Закону України «Про правотворчу діяльність», зокрема розроблення наукових концепцій розвитку законодавства України та проведення юридичної (правової) експертизи проектів законів.

Основними статутними завданнями Інституту є:

1. Проведення фундаментальних і прикладних наукових досліджень з метою одержання нових наукових знань у галузі правотворчості та науково-правових експертиз з таких основних наукових напрямів діяльності Інституту:

правотворчість в Україні: інтеграція в європейський та північноатлантичний простір;

концептуальні засади розвитку галузевого законодавства як складова юридичного прогнозування;

правова система України в умовах воєнного стану та повоєнного часу;

правові механізми післявоєнного відновлення України;

аналіз законодавства та правове забезпечення наукової і науково-технічної діяльності в Україні;

розвиток приватного права як елемент європеїзації українського суспільства;

науково-експертне забезпечення нормативно-правової діяльності органів державної влади.

2. Реалізація заходів для інституційного забезпечення виконання Національної академії наук України завдань, визначених частиною четвертою статті 22, частиною третьою статті 44 Закону України «Про правотворчу діяльність».

3. Підготовка та обговорення концептуальних засад розвитку галузевого законодавства як складової юридичного прогнозування.

4. Проведення наукової експертизи проектів законів та інших нормативно-правових актів, здійснення інших видів експертиз відповідно до законодавства, розробка рекомендацій і пропозицій щодо вдосконалення діяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, правоохоронних і судових органів.

5. Підготовка наукових кадрів вищої кваліфікації.

6. Забезпечення високої якості наукових досліджень, систематичне накопичення і узагальнення наукових результатів, створення умов для реалізації творчих можливостей наукового колективу та соціальний захист працівників.

7. Надання платних наукових, освітніх та інших послуг відповідно до статутної діяльності та чинного законодавства.

8. Збереження і розвиток наукової інфраструктури.

9. Інформування громадськості про результати своєї діяльності.

Зважаючи на сучасні потреби суспільного розвитку, пов'язані із процесами інтегрування України у європейський простір та умовами воєнного стану, наукові дослідження Інституту у середньостроковій перспективі визначаються наступними темами:

1. Правотворчість в Україні в умовах євроінтеграції: вдосконалення теоретико-методологічних засад.

У сучасних умовах розбудови правової держави з урахуванням євроінтеграційних процесів в Україні особливого значення набувають питання ефективного використання правил і засобів нормопроектної техніки, спрямованих на системний виклад нормативно-правових приписів та забезпечення регулятивної здатності нормативно-правових актів з метою упорядкування суспільних відносин та адаптації законодавства України до права ЄС. Злагоженість та ефективність правотворчої діяльності є основою дієвості права, його здатності збалансувати публічні й приватні інтереси.

Дослідження проблем правотворчості є однією з потреб сьогодення, адже процес творення норм права, є досить важливим і складним явищем, що потребує певного переосмислення, однозначного розуміння сутності і змісту правотворчості, її суб'єктів, вироблення науково обґрунтованих шляхів удосконалення та модернізації, зокрема перерозподілу правотворчих повноважень в контексті сучасних підходів до питання взаємодії держави та інститутів громадянського суспільства в Україні, обрання найбільш ефективних правових форм для належного врегулювання суспільних відносин із урахуванням позитивного європейського досвіду шляхом прийняття нових, зміни чи скасування діючих нормативно-правових актів.

Прийняття Закону України «Про правотворчу діяльність» від 24 серпня 2023 року №3354-IX ставить перед правовою наукою нові завдання, адже якість

законодавства, забезпечення його системності, повноти, логічності, відповідності визнаним світовим і європейським стандартам безпосередньо залежить від впорядкованості самої правотворчої діяльності. Одним із важливих завдань правотворчої діяльності є формування сучасного українського законодавства з дотриманням стандартів, закладених у міжнародно-правових документах: універсальних міжнародних конвенціях, міжнародних договорах, актах міжнародно-правової гармонізації, які формуються впливовими міжнародними організаціями (ООН, ЮНЕСКО, ЮНСІТРАЛ та іншими), а також у принципах *acquis communautaire*. Основні напрямки і пріоритети правотворчості диктуються сучасними умовами й об'єктивними потребами правового регулювання адаптувати вітчизняне законодавство до законодавства Європейського Союзу, що зумовлено наданням Україні на підставі рішення Європейської Ради від 23 червня 2022 року статусу кандидата в члени ЄС. Результатом відповідної адаптації має стати забезпечення верховенства права та правового характеру законодавства.

Таким чином, дослідження проблем правотворчості та подальше впровадження його результатів у практику забезпечить створення відповідних передумов для впорядкування законодавства, його вдосконалення з метою належного регулювання суспільних відносин, забезпечення правопорядку, належної реалізації та захисту прав фізичних і юридичних осіб, удосконалення самого правотворчого процесу та підвищення якості правотворчої діяльності в Україні, гармонізації законодавства України з правом ЄС.

Метою дослідження є вдосконалення теоретико-методологічних засад правотворчої діяльності в Україні, впровадження найбільш ефективних правил і засобів нормопроектної техніки, спрямованої на забезпечення належного правового регулювання суспільних відносин, гармонізацію національного законодавства України та *acquis ЄС* з метою європейської інтеграції України у політичній, правовій та економічній сферах.

Основні завдання:

- встановити сучасні потреби правової регламентації суспільних відносин;
- визначити пріоритетність прийняття нормативно-правових актів;
- визначити методологічні засади оптимізації стадій правотворчого процесу;
- розкрити шляхи унормування роботи з оновлення та систематизації законодавства, заповнення прогалин, скасування множинності законів, застарілих норм;

- визначити підходи до нормопроекування як інструменту забезпечення системності законодавства;

- обґрунтувати підходи до формування єдиного правового простору з країнами-членами ЄС;

здійснити дослідження змісту Директив ЄС на предмет їх імплементації в законодавство України;

з'ясувати суб'єктний склад та особливості здійснення правової експертизи й обговорення проектів нормативно-правових актів;

висвітлити форми та порядок проведення правового моніторингу як засобу забезпечення якості та ефективності правотворчого процесу.

2. Інституційні спроможності України для післявоєнного відновлення: нормативно-правові механізми ефективної реалізації.

Центральними органами виконавчої влади України розроблено та оприлюднено План відновлення України, візією якого є «Сильна європейська країна – магніт для іноземних інвестицій». План відновлення включає в себе декілька Національних програм для прискорення стійкого економічного зростання. Реалізація вказаних програм потребує розробки нормативно-правових механізмів зміцнення інституційної спроможності влади, що сприятиме ефективному відновленню і розвитку України у післявоєнний період, досягненню цілей сталого розвитку та дотриманню прав людини.

Післявоєнне відновлення буде складним, багатовекторним процесом, який матиме на меті запуск економіки України, зокрема окремих галузей, що втратили свою активність або ж можливості для реалізації діяльності в результаті розгортання повномасштабної війни на теренах нашої держави.

Реалізація плану післявоєнного відновлення України потребує уважного врахування усіх аспектів, оскільки від цього залежить подальший розвиток суспільства. При цьому важливим є утвердження ідеології соціальної справедливості в суспільстві та впровадження цього принципу у чинне законодавство, що стане потужною силою у післявоєнному становленні європейської держави Україна.

Відновленню передують як наукове, так і політичне рішення, яке ґрунтується на геополітичній доцільності та національному патріотизмі щодо наукового обґрунтування визначення моделі державного розвитку. Основною особливістю процесу післявоєнного відновлення, зважаючи на його багатовекторність, є пошук моделі, яка б уможливила одночасне вирішення численних гуманітарних проблем, проблем, пов'язаних із масовим руйнуванням інфраструктурного забезпечення, а також проблем, пов'язаних із потребою у пошуках нових джерел фінансових, матеріальних та людських ресурсів, їх раціонального розподілу.

Таким чином, безпрецедентність обставин, глобальність кризи та руйнівний характер подій наголошують на важливості дослідження проблематики та вимагають завчасного науково-практичного обґрунтування механізмів, що посилять інституційну спроможність публічної влади в періоді післявоєнного відновлення України, що є необхідним задля збереження

України як потенційно потужної, економічно активної та перспективної держави у складі Європейського Союзу.

Метою дослідження є визначення нормативно-правових механізмів зміцнення інституційної спроможності, що сприятиме відновленню і розвитку України у післявоєнний період, досягнення Цілей сталого розвитку та дотримання доктрини прав людини.

Основні завдання:

визначити перспективи удосконалення інституційних механізмів для відновлення та розвитку України у післявоєнний період;

охарактеризувати нормативно-правові основи діяльності державних органів з відновлення регіонів та територій, що постраждали внаслідок збройної агресії проти України;

окреслити сучасні проблеми інтеграції внутрішньо переміщених осіб, зовнішніх мігрантів після повернення до України;

визначення та закріплення на законодавчому рівні поняття «національне багатство», що має охоплювати фізичний капітал, природні ресурси та людський капітал;

впровадження правових аспектів забезпечення належної комунікації між громадянським суспільством, правовою державою та особою у післявоєнний період.

3. Рекодифікація (оновлення) цивільного законодавства України в контексті виконання євроінтеграційних зобов'язань.

Євроінтеграційний чинник є однією із домінант процесу рекодифікації, що значною мірою як обґрунтовує саму необхідність її проведення, так і визначає її зміст. Підписавши і ратифікувавши Угоду про асоціацію з Європейським Союзом, Україна взяла на себе зобов'язання щодо гармонізації свого національного законодавства із правом ЄС. Частина положень Угоди про асоціацію стосуються саме сфери приватних відносин (надання різного роду послуг, електронна торгівля, інтелектуальна власність, захист прав споживачів тощо).

В умовах сучасних викликів ЦК України потребує оновлення (рекодифікації), оскільки цивільне законодавство, як і будь-який інший нормативний масив, не може претендувати на вичерпність правового регулювання, цивільні відносини знаходяться у постійному розвитку, а тому не виключається можливість виникнення ситуацій, які не охоплюються дією чинних правових приписів, але потребують правового упорядкування. Окрім того, недосконалість вітчизняного законодавства значною мірою гальмує формування дієвих правових механізмів закріплення, гарантування, реалізації, охорони і захисту прав та законних інтересів фізичних та юридичних осіб.

Проведення рекодифікації впливає із логіки подальшої трансформації суспільства, зокрема, формування реальної й ефективної ринкової економіки, як невід'ємної складової громадянського суспільства, та євроінтеграційної спрямованості всіх компонентів суспільства. Серед юридичних чинників та передумов для здійснення такого дослідження зокрема є такі: 1) значний розвиток ринкового законодавства в країні; 2) наявність норм-моделей міжнародних актів; 3) сучасний досвід рекодифікації цивільних кодексів Франції та Німеччини – «бастіонів» приватного права; 4) законодавчий приклад нових членів ЄС – колишніх країн «соціалістичного табору»; 5) необхідний потенціал вітчизняної приватноправової науки.

Додаткової актуальності тематиці дослідження додає необхідність істотного оновлення усіх Книг чинного ЦК України. Суттєві структурні зміни повинні проводитися зважаючи на структуру проектів ЦК 1996-2001 років, які включали книги «Сімейне право» та «Міжнародне приватне право». Проведення рекодифікації цивільного законодавства України передбачає визнання ГК України таким, що втратив чинність. Скасування цього антиринкового акта має визначатися передумовою подальших рекодифікаційних робіт.

Соціальна та економічна значимість роботи полягає у рекодифікації (оновленні) цивільного законодавства України в контексті виконання євроінтеграційних зобов'язань на шляху набуття членства в Європейському Союзі. Це, своєю чергою, створить необхідні правові умови наближення вітчизняного законодавства до стандартів ЄС.

Метою дослідження є системне оновлення цивільного законодавства України в контексті виконання євроінтеграційних зобов'язань, розробка та обґрунтування на доктринальному рівні проекту Цивільного кодексу України та окремих нормативно-правових актів, що покликані інтегрувати ціннісну орієнтацію законодавства України до стандартів ЄС та практику його застосування.

Основні завдання:

дослідити чинники та передумови оновлення Цивільного кодексу України з урахуванням історичного контексту та сучасних тенденцій розвитку приватного права у світі;

на підставі фахової експертизи основних результатів кодифікації цивільного законодавства 2004 року та міжнародного приватного права 2005 року визначити дієві цивільно-правові норми, які затребувані судовою практикою, провести «інвентаризацію» архаїчних цивільно-правових конструкцій і пошук сучасних їх альтернатив;

встановити відповідність змін сучасним світовим стандартам приватного права на підставі аналізу та оцінки змін до Цивільного кодексу України після 2004 року та Закону України «Про міжнародне приватне право» 2005 року з урахуванням запитової позиції національних судів;

здійснити дослідження практики застосування приватноправових норм національними судами;

провести систематизацію положень уніфікаційних актів, *acquis* та зарубіжного законодавства, що можуть бути використані у процесі оновлення цивільного законодавства України.

4. Концептуальні засади розвитку галузевого законодавства як складова юридичного прогнозування.

Прийняття 24 серпня 2023 року Закону України «Про правотворчу діяльність», який набрав чинності 20 вересня 2023 року, буде введений в дію через один рік з дня припинення або скасування воєнного стану в Україні, істотно змінило підходи законодавця до юридичного прогнозування. Цим Законом проголошується, що документи юридичного прогнозування розробляються з метою визначення перспективного правового регулювання суспільних відносин, підвищення ефективності планування правотворчої діяльності, уніфікації та систематизації законодавства України. У документах юридичного прогнозування відображаються: тенденції розвитку сучасної правової системи; соціальні потреби, публічні інтереси та суспільні відносини, що потребують врегулювання шляхом правотворчої діяльності; перспективні форми і методи правового регулювання суспільних відносин; системність регулювання суспільних відносин; оцінка впливу на суспільні відносини запропонованого правового регулювання. Урахування зазначених чинників має відбуватися при юридичному прогнозуванні розвитку галузевого законодавства України.

Розробка концептуальних засад розвитку галузевого законодавства України спрямована на удосконалення планування правотворчої діяльності, реалізацію правової політики України в напрямі забезпечення верховенства права (правовладдя), дотримання прав і свобод людини і громадянина в умовах воєнного стану та повоєнного відновлення України, врахування економічних, соціальних, політичних, духовних змін в національному суспільному житті в умовах євроінтеграційних процесів України.

Ефективний розвиток галузевого законодавства України неможливий без визначення його концептуальних засад, які сприятимуть визначеності правових норм і усуненню правових прогалів, посиленню гарантій незалежності, розвитку міжнародного співробітництва, запобіганню та протидії злочинності з неухильним дотриманням прав людини, у тому числі гендерної рівності, довгостроковому плануванню розвитку та вдосконалення правових механізмів

повернення активів в Україну, виплати компенсації, відшкодування збитків або шкоди, завданих Україні внаслідок збройної агресії Російської Федерації проти України тощо.

Метою дослідження є науково-експертне забезпечення діяльності органів державної влади в післявоєнний період та на євроінтеграційному шляху на основі юридичного прогнозування та підвищення якості нормативно-правових актів, їхньої змістової обґрунтованості.

Основні завдання:

проведення незалежних, системних, науково обґрунтованих, правових експертиз законів та інших нормативно-правових актів суб'єктів правотворчості на предмет ступеня врахування стану нормативного регулювання цієї або аналогічної сфери суспільних відносин;

підготовка експертних висновків щодо системно-юридичної оцінки, у тому числі встановлення всіх змістовних зв'язків положень проекту нормативно-правового акта з нормами, що містяться в інших нормативно-правових актах;

моніторинг ефективності чинного законодавства України;

участь у підготовці пропозицій, зауважень та рекомендацій у процесі доопрацювання нормативно-правових актів;

розробка концепцій розвитку законодавства України;

надання рекомендацій з удосконалення правового забезпечення діяльності органів законодавчої, виконавчої та судової влади;

забезпечення юридичного прогнозування реалізації прийнятих органами державної влади нормативно-правових актів.

На даний час в Інституті сформувався висококваліфікований колектив вчених, здатних успішно вирішувати поставлені перед ними наукові завдання.

Станом на 1 січня 2024 р. серед 37 науковців Інституту: 25 докторів юридичних наук і 11 кандидатів юридичних наук, у тому числі 21 професор та 8 доцентів, 2 старших наукових співробітники. Серед учених Інституту 9 дійсних членів (академіків) та членів-кореспондентів НАПрН України, 2 заслужених діяча науки і техніки України, 10 заслужених юристів України.

Це фахівці з усіх без винятку галузей права: теорії держави і права, конституційного, цивільного, трудового, земельного, екологічного, адміністративного, кримінального, міжнародного права, цивільного, адміністративного та кримінального процесу. Усі вони є визнаними фахівцями у своїй сфері, що входять до науково-консультативних рад при Голові Верховної Ради, Конституційному Суді України, Верховному Суді, працюють позаштатними радниками та консультантами в різноманітних органах державної влади, національних агентствах, комітетах Верховної Ради України.

В структурі Інституту функціонують чотири відділи: відділ дослідження проблем правотворчості та адаптації законодавства України до права ЄС, відділ науково-правових експертиз, відділ публічно-правових досліджень, відділ приватноправових досліджень.

Організаційна структура та науковий потенціал кожного наукового підрозділу дозволяє проводити фундаментальні та прикладні дослідження за основними напрямками наукової діяльності Інституту, ефективно реалізовувати стратегічні плани та оперативні завдання, а також відповідає нормативам кількісного та якісного складу для підрозділів Національної академії наук України.

Інститут здійснює підготовку кадрів вищої наукової кваліфікації через докторантуру та аспірантуру.

Інститут координує свою діяльність з науковими установами Відділення історії, філософії та права Національної академії наук України, іншими академічними установами, державними структурами національного рівня, багатьма міністерствами та відомствами.

У своїй діяльності Інститут підтримує зв'язки та розвиває співпрацю з центральними та регіональними органами влади у формі підготовки і подання для практичного використання науково-правових висновків, пропозицій та рекомендацій. Провідні науковці Інституту входять до складу ряду профільних комісій, координаційних та дорадчих рад, робочих та експертно-аналітичних груп при центральних органах влади.

Розвиваючи інтернаціональні наукові зв'язки (робота в міжнародних та іноземних установах, участь у зарубіжних конференціях, школах з підвищення педагогічної майстерності тощо), Інститут здобуває досвід міжнародної співпраці, в т. ч. у межах реалізації програм авторитетних міжнародних установ USAID та ОБСЄ.

Інститут розвиває науковий діалог з зарубіжними партнерами шляхом участі в міжнародних заходах та проектах. Нашими партнерами є представники наукових установ Німеччини, Франції, Польщі, Латвії, Литви, Румунії, Молдови, Казахстану, Азербайджану та ряду інших країн.

Важливими формами міжнародної співпраці Інституту є: організація спільних наукових конференцій, круглих столів та семінарів, робота в редакційних колегіях іноземних журналів, публікація статей у виданнях установ-партнерів, здійснення наукових досліджень визначеної тематики, підготовка спільних проектів, монографій тощо. Розширюється обмін досвідом ведення наукових досліджень та лекційної роботи між науковцями Інституту та іноземними колегами.

Активну роботу проводить Рада молодих вчених Інституту. Представники Ради молодих вчених Інституту приймають активну участь та організують міжнародні науково-практичні конференції та інші інформаційні заходи.

Інститут видає науковий журнал «Нове українське право», де не просто публікуються наукові статті, але й на сторінках журналу здійснюється обмін науковими думками, оприлюднюються наукові результати аспірантів Інституту, молодих вчених. Журнал «Нове українське право» входить до категорії «Б» Переліку наукових фахових видань України зі спеціальності 081 Право.

II. МІСІЯ ІНСТИТУТУ

Ключовим методологічним орієнтиром для формування та реалізації Стратегії розвитку є місія Інституту, яка вбачається у пошуку та впровадженні найбільш ефективних правил і засобів нормопроектної техніки, спрямованих на системний виклад нормативно-правових приписів та забезпечення їх регулятивної здатності, науково-експертному забезпеченні діяльності органів державної влади в період відновлення України від наслідків війни та на шляху набуття членства в Європейському Союзі, визначенні перспективних напрямів взаємодії громадянського суспільства, правової держави та особи в умовах воєнних та післявоєнних викликів, розвитку правової науки, синхронізації її з освітнім та дослідницьким простором Європейського Союзу.

Реалізація місії можлива на основі таких принципів:

законності;

академічної доброчесності;

професійності і компетентності;

наукової самоврядності та свободи наукової творчості;

інноваційності;

використання досягнень світової науки, можливостей міжнародного наукового співробітництва;

відкритості і прозорості, у т. ч. для міжнародного науково-технічного співробітництва, забезпечення інтеграції правової науки у світовий науковий та Європейський дослідницький простір;

свободи поширення відкритої науково-технічної інформації;

відповідальності тощо.

III. СТРАТЕГІЧНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ ІНСТИТУТУ

Забезпечення намічених цілей і завдань передбачається здійснити за рахунок наступних стратегічних напрямів і заходів.

1. Реалізація статусу Інституту як головної науково-дослідної установи в системі Національної академії наук України у сфері правотворчої діяльності та науково-правової експертизи.

Забезпечення реалізації верховенства права у демократичній, правовій державі неможливе без забезпечення відкритості, прозорості, гласності та професійності у процесі прогнозування, планування та прийняття нормативно-правових актів. Правозастосовна діяльність органів державної влади та підготовка і прийняття рішень в юридичних справах потребують оцінки юридичних фактів та визначення правових норм на основі аналізу чинного законодавства України та практики його застосування. Усе це підвищує роль взаємодії держави та її органів і посадових осіб з науковою спільнотою.

Одним з основних завдань Інституту є проведення наукових досліджень, спрямованих на впорядкування правотворчої діяльності в Україні, удосконалення механізму взаємодії між учасниками правотворчої діяльності у процесі підготовки нормативно-правових актів, а також контролю за їх реалізацією, забезпечення участі громадянського суспільства у правотворчій діяльності та якості законодавства України.

Науковці Інституту були залучені до підготовки концепції Закону України «Про правотворчі діяльність». В свою чергу, залучення науковців Інституту до підготовки науково-експертних висновків на проекти нормативно-правових актів та рішень у якості експертів підвищує рівень обґрунтованості, достовірності, професійності, конкретності та повноти таких нормативно-правових актів і рішень.

Залучення висококваліфікованих фахівців у галузі права до підготовки науково-експертних висновків на акти органів державної влади, органів місцевого самоврядування здатне забезпечити не тільки належну їх якість і ефективність, але й їх позитивний вплив на політичні, економічні та соціальні процеси, що відбуваються в державі. Зважаючи, що в Україні, незважаючи на воєнні дії, визнається принцип верховенства права, що вимагає, щоб основні права і свободи людини і громадянина реалізовувались на основі гармонізації державного управління, миру і злагоди в суспільстві відповідно до створених правових умов, а також враховуючи високий інтелектуальний та експертний потенціал співробітників Інституту за напрямом науково-експертної діяльності, планується виконання таких стратегічних завдань:

підготовка науково-експертних висновків за зверненнями органів державної влади, органів місцевого самоврядування, юридичних та фізичних осіб;

підготовка науково-експертних висновків щодо практики застосування профільного (галузевого) законодавства;

участь в організації та науково-методичному забезпеченні правотворчої діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування;

виконання функції наукового, експертного, консультативного забезпечення правозастосування та правотворчого процесу;

забезпечення конкретності, об'єктивності, незалежності, прозорості, захисту інформації, відповідальності, обґрунтованості, і повноти в процесі підготовки науково-експертних висновків;

участь у проведенні аналітичних досліджень щодо пріоритетності прийняття нормативно-правових актів у правотворчій діяльності в Україні;

розробки концепцій проєктів нормативно-правових актів та співпраця з суб'єктами правотворчої діяльності під час їх обговорень;

науково-експертна участь в процесі обговорення підстав і критеріїв вибору оптимальних правових рішень і оцінки їх передбачуваних наслідків;

науково-методичне забезпечення юридичного прогнозування тенденцій розвитку сучасної правової системи України;

науково-експертне оцінювання соціальних потреб, публічних та суспільних інтересів, які потребують врегулювання шляхом правоунормування;

співпраця з органами державної влади щодо підвищення обґрунтованості правових рішень на підставі оцінювання правових ризиків, які є необхідним елементом правотворчості і правозастосування;

розробка концептуальних засад розвитку галузевого законодавства України;

організація проведення аналізу поточного стану правового регулювання відповідних суспільних відносин з визначенням колізій, прогалин, суперечностей, застарілих норм та ін.;

юридичне прогнозування та обґрунтування механізмів вирішення наявних проблем, визначення кола питань, які підлягають врегулюванню в законодавстві України;

здійснення оцінки відповідності правового регулювання певних суспільних відносин міжнародно-правовим зобов'язанням України за зверненням органу державної влади;

забезпечення юридичного прогнозування реалізації прийнятих суб'єктами правотворчої діяльності нормативно-правових актів.

проведення правових (юридичних) експертиз якості підготовлених проєктів нормативно-правових актів;

проведення незалежних наукових експертиз нормативно-правових актів суб'єктів правотворчості на предмет ступеня врахування стану нормативного регулювання даної або аналогічної сфери суспільних відносин;

підготовка концептуальної оцінки проєктів нормативно-правових актів щодо визначення типових характеристик акта (предмета, методу регулювання, виду);

підготовка експертних висновків щодо системно-юридичної оцінки, в тому числі встановлення всіх змістовних зв'язків положень проєкту нормативно-правового акту з нормами, що містяться в інших нормативно-правових актах;

забезпечення юридико-технічної оцінки проєктів нормативно-правових актів органів державної влади з метою визначення ступеня їхньої відповідності в цілому та окремих його елементів вимогам юридичної техніки.

2. Ефективність організації наукової діяльності, вдосконалення структури та методів управління:

забезпечення чіткого розмежування прав та обов'язків усіх посадових осіб, структурних підрозділів Інституту;

подальша розробка та вдосконалення нормативної бази Інституту;

відкритість процесу створення основних документів (планів, наказів, положень, розпоряджень тощо), їх затвердження та оприлюднення;

забезпечення постійної відкритої звітності Інституту перед науковим колективом;

подальший розвиток наукової та матеріально-технічної бази Інституту;

поширення практики створення цільових робочих груп з працівників різних наукових підрозділів для якісного виконання наукових робіт;

розширення наукового співробітництва з науковими установами і закладами вищої освіти у сфері спільного виконання наукових грантів;

розроблення системи рейтингового оцінювання діяльності працівників з метою їх морального й матеріального стимулювання;

проведення регулярних наукових семінарів Інституту для активного обговорення отриманих результатів досліджень, підведення підсумків наукової роботи співробітників на щорічних наукових конференціях;

забезпечення мотивації працівників Інституту до опублікування матеріалів досліджень у найбільш рейтингових наукових періодичних виданнях;

запровадження механізму повного чи часткового відшкодування витрат працівників на публікації у найбільш рейтингових виданнях;

посилення діяльності Інституту у сфері інтелектуальної власності;

забезпечення дотримання принципів наукової доброчесності шляхом здійснення перевірки на наявність плагіату основних результатів науково-дослідних тем, заключних звітів, монографій, наукових доповідей тощо.

3. Інноваційна діяльність та зв'язки з практикою.

В умовах сучасних викликів і загроз юридична наука відіграє вирішальну роль у теоретико-правовому забезпеченні суспільно-політичних процесів в Україні. Суттєві зміни, що їх зазнають в умовах воєнного стану в Україні, безпека, права і свободи людини, економіка, підприємницька діяльність, трудові відносини, соціальний захист та інші сфери суспільного життя, потребують особливої консолідації інститутів громадянського суспільства, оперативного адаптування законодавства України до воєнних реалій, науково-експертної оцінки профільних законопроектів тощо. Наукові досягнення учених-правників Інституту мають бути покладені в концептуальну основу післявоєнної відбудови України, її розвитку як демократичної, соціальної, правової держави-члена ЄС, суспільного та індивідуального добробуту, майбутнього процвітання та якості життя.

У цьому контексті нагальним вбачається визначення та напрацювання пропозицій щодо пріоритетних реформ, реалізація яких сприятиме виконанню Плану відновлення та розвитку України, а також імплементації визначених Переліком актів ЄС до національного законодавства. Здійснювані фундаментальні та прикладні наукові дослідження покликані впровадити у життя основоположні програмні нормативно-правові акти, зокрема Національної стратегії у сфері прав людини, затвердженої Указом Президента України 25 серпня 2015 року №501; Указу Президента України від 30 вересня 2019 року №722 «Про Цілі сталого розвитку України на період до 2030 року»; Стратегії національної безпеки України, затвердженої Указом Президента України від 14 вересня 2020 року №392; Державної стратегії регіонального розвитку на 2021–2027 роки, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 5 серпня 2020 року №695; Стратегії розвитку сфери інноваційної діяльності, схваленої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 10 липня 2019 року №526-р. тощо.

Зважаючи на це, метою діяльності Інституту є інституційне забезпечення виконання Національної академії наук України завдань, визначених частиною четвертою статті 22, частиною третьою статті 44 Закону України «Про правотворчу діяльність» та сприяння органам державної влади України та місцевого самоврядування у реалізації їх конституційних завдань і функцій.

Наведена мета передбачає виконання наступних стратегічних завдань:

проведення фундаментальних та прикладних наукових досліджень, спрямованих на підвищення ефективності функціонування органів державної влади та місцевого самоврядування, їх правозастосовної діяльності;

здійснення досліджень проблем правового забезпечення взаємодії органів державної влади та органів місцевого самоврядування з інститутами громадянського суспільства;

участь у розробці та виконанні державних програм, концепцій розвитку галузевого законодавства, нормативно-правових актів у частині, яка потребує науково-правового обґрунтування та забезпечення;

наукове забезпечення діяльності Офісу Президента України, участь науковців Інституту у роботі дорадчих органів, створюваних главою держави;

участь науковців Інституту у діяльності Національної ради з відновлення України від наслідків війни щодо визначення та напрацювання пропозицій щодо пріоритетних реформ, реалізація яких є необхідними у воєнний і післявоєнний періоди;

участь науковців Інституту у діяльності Міністерства освіти і науки України щодо формування та реалізації сучасної державної політики у сфері розвитку юридичної науки та освіти;

участь науковців Інституту у діяльності Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти щодо формування культури якості освітніх послуг та визнання наукових результатів;

координація діяльності з формування та реалізації наукових програм у галузі держави і права з Міністерством юстиції України, Міністерством освіти і науки України;

наукове забезпечення діяльності Офісу Віцепрем'єр-міністра з питань європейської та євроатлантичної інтеграції щодо гармонізації національного законодавства до нормативно-правових актів ЄС;

наукове супроводження конституційної, адміністративної, судової та інших правових реформ в Україні;

забезпечення моніторингу ефективності чинного законодавства України та визначення перспективних напрямів його розвитку і вдосконалення, впровадження результатів наукової діяльності у законотворчу діяльність;

налагодження системи правового моніторингу стану регіонального та муніципального розвитку, узагальнення й аналіз кращих практик регіонального та муніципального управління, підготовка моніторингових звітів (аналітичних доповідей) з цих питань;

забезпечення співпраці з Конституційним Судом України, Верховним Судом, Вищим антикорупційним судом, Офісом Генерального прокурора, Національним агентством з питань запобігання корупції, Національним антикорупційним бюро України, Державним бюро розслідувань, Бюро економічної безпеки, Національною службою посередництва і примирення, Агентством з розшуку та менеджменту активів;

проведення науково-правових досліджень на замовлення органів державної влади та місцевого самоврядування з актуальних проблем держави і права, надання консультативних висновків, підготовка науково-правових експертних висновків, проведення спільних науково-практичних заходів;

запровадження практики підготовки й подання на розгляд органів державної влади експертно-аналітичних та моніторингових доповідей за напрямками забезпечення верховенства права та адаптації законодавства України до стандартів ЄС;

забезпечення прав та інтересів територіальних громад, органів місцевого самоврядування при підготовці, прийнятті та внесенні змін до нормативно-правових актів центральними органами виконавчої влади шляхом моніторингу, аналізу проектів актів та підготовки пропозицій до них;

аналіз законодавства України та наслідків його впливу на інтереси територіальних громад, внесення пропозицій щодо його вдосконалення;

сприяння залученню науковців Інституту до роботи консультативно-дорадчих органів, робочих груп та інших допоміжних структурних підрозділів органів державної влади та органів місцевого самоврядування;

поглиблення науково-методичного забезпечення діяльності місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування;

організація та проведення науково-практичних заходів, спрямованих на підвищення ефективності управлінської роботи місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, організація та проведення навчальних семінарів та тренінгів для спеціалістів цих органів.

4. Інформаційна політика, просвітницька та видавнича діяльність.

Сучасні цінності європейської демократії вимагають формування правильного розуміння суспільством сутності правових реформ у державі, а також ролі і значення юридичної науки у цих процесах. Вакуум належної інформаційної комунікації між державою і суспільством обумовив недовіру людей до влади.

Зважаючи на це, інформаційна політика, просвітницька та видавнича діяльність Інституту відіграють важливу роль у реалізації його стратегічних завдань і спрямовуються на задоволення інформаційних потреб суспільства у достовірній правовій інформації і правових знаннях, створення сприятливих умов для комунікації з владою, забезпечення вільного обміну інформацією, підвищення рівня правової і професійної культури, формування поваги до права і закону.

За вказаним напрямом планується реалізація наступних стратегічних завдань:

забезпечення безперебійного функціонування веб-сайту Інституту та своєчасне розміщення на ньому актуальної інформації про діяльність Інституту;

представлення ініціатив і результатів роботи Інституту на сайті Національної академії наук України, у соціальних мережах, інформування громадськості про пріоритетні напрями розвитку правової науки та наукові досягнення Інституту;

розвиток кращих традицій Інституту (День науки, День Конституції України, День незалежності України, заходи в рамках Всеукраїнського фестивалю науки, Всеукраїнського тижня права) та започаткування нових знакових традицій;

участь в аналітичних теле- та радіопрограмах, надання експертних коментарів в засобах масової інформації;

створення постійно діючої он-лайн платформи для обговорення питань діяльності Інституту та прийняття оперативних рішень;

забезпечення переходу Інституту на електронний документообіг;

підвищення рейтингу наукових видань Інституту, забезпечення відповідності видань європейським стандартам друкованої наукової літератури;

залучення провідних зарубіжних учених-правників до роботи наукових рад та редакційних колегій наукових видань Інституту;

підвищення наукової активності науковців Інституту, сприяння у посиленні їх публікаційної активності у міжнародних рейтингових виданнях;

підготовка науково-практичних коментарів законодавства та науково-методичних рекомендацій і роз'яснень щодо правозастосовчої діяльності;

поповнення та розширення фонду наукової бібліотеки Інституту;

проведення просвітницької роботи серед населення, підвищення рівня правової кваліфікації юристів, представників громадських організацій, службовців державних органів та органів місцевого самоврядування;

правове консультування органів влади та місцевого самоврядування, здійснення просвітницької діяльності у сфері територіальної організації влади, муніципального права, форм локальної демократії.

5. Кадрове забезпечення розвитку Інституту.

Науковий колектив Інституту – згуртована спільнота учених, відповідальних, активних і підприємливих громадян України. Колектив сформований із найбільш кваліфікованих учених-правників за різними галузевими напрямками, у тому числі тих, які успішно поєднують практичну та/чи викладацьку діяльність у сфері права з науковою діяльністю за спеціальністю «Право», мають значні наукові досягнення та високу публікаційну активність у наукових фахових виданнях, є членами науково-консультативних та інших дорадчих органів при органах державної влади, місцевого самоврядування і судових органах. Науковці Інституту є членами Національної академії правових наук України та Національної академії педагогічних наук України.

Враховуючи це, стратегічними завданнями Інституту є створення сприятливих умов для продуктивної праці наукових співробітників, заохочення їх заслуг, визнання їх досягнень та ініціатив, сприяння розвитку наукової та адміністративної кар'єри, постійне підвищення кваліфікації.

Реалізація наведених завдань передбачає:

формування цілісної системи стійкого відтворення і залучення кадрів для наукової роботи в Інституті;

досягнення збалансованого підходу до визначення кількості наукових посад у штатному розписі Інституту;

регулярне проведення атестації наукових співробітників Інституту;

оптимізацію системи матеріального й морального стимулювання співробітників Інституту;

створення сучасних комфортних умов для праці вчених та їх відпочинку;

підвищення ефективності кадрової політики, яка має бути спрямована на забезпечення стимулювання постійного підвищення професійної майстерності;

омолодження кадрового складу Інституту шляхом залучення талановитої наукової молоді – випускників аспірантури Інституту та профільних закладів вищої освіти, що забезпечить зменшення вікових дисбалансів в кадровій структурі;

формування кадрового резерву для керівних посад Інституту;

забезпечення наступності наукових поколінь за рахунок збереження унікального кадрового потенціалу старшого покоління і забезпечення умов для передачі їх досвіду і знань молодим вченим;

забезпечення можливостей фінансової підтримки молодих вчених через гранти, премії, стипендії державних, зарубіжних і міжнародних установ та організацій;

розширення практики нагородження державними відзнаками співробітників Інституту;

утвердження в науковій спільноті атмосфери дотримання норм наукової етики.

6. Освітня діяльність та підготовка кадрів вищої кваліфікації.

Інститут як одна з провідних галузевих державних наукових установ прагне зберегти та розвивати правову науку та зміцнювати науковий потенціал в державі шляхом провадження освітньої діяльності з підготовки кадрів вищої кваліфікації. Зважаючи на важливість та соціальну значущість підвищення доступності якісної, конкурентоспроможної юридичної освіти відповідно до вимог інноваційного сталого розвитку українського суспільства та забезпечення особистісного розвитку фахівців у галузі права згідно з їхніми індивідуальними здібностями й потребами на основі концепції навчання протягом життя, за вказаним напрямом стратегічними завданнями Інституту є:

підготовка висококваліфікованих і конкурентоспроможних фахівців у галузі знань 08 «Право», в тому числі на ринку надання освітніх послуг;
 формування освітніх програм виключно на компетентнісній основі;
 пріоритетна орієнтація на формування освітніх програм за освітньо-науковим рівнем доктора філософії;
 впровадження дистанційних технологій в освітній процес;
 створення умов для здобуття якісної освіти інвалідами, дітьми-сиротами та дітьми, позбавленими батьківського піклування;
 інтеграція Інституту з закладами освіти різних рівнів, науковими установами та організаціями;
 розроблення і затвердження стандартів освітньої діяльності Інституту за третім рівнем вищої освіти;
 забезпечення вищого рівня інтеграції освітньої діяльності з наукою, враховуючи зростання ролі дослідницьких компонентів в освітніх програмах;
 впровадження європейських стандартів та принципів забезпечення якості освіти з урахуванням вимог ринку праці до компетентностей фахівців;
 запровадження боротьби з плагіатом за допомогою організаційно-технічних засобів;
 запровадження системи оцінювання ефективності роботи науково-педагогічних і наукових працівників при реалізації освітніх програм;
 перегляд та вдосконалення нормативів навчального навантаження з метою вивільнення часу для самостійної роботи здобувачів і розвитку професійних та особистісних якостей наукових співробітників;
 організація і проведення на базі Інституту шкіл з удосконалення методики викладання правничих дисциплін для представників наукових установ та закладів вищої освіти;
 забезпечення прозорості та доступності інформації про освітній процес;
 розроблення і здійснення заходів, необхідних для акредитації Інституту та його освітніх програм.

7. Міжнародне наукове співробітництво.

Міжнародне наукове співробітництво передбачає співпрацю вчених, обмін науковою інформацією, технологіями, обладнанням, створення науково-дослідницьких центрів, інфраструктури, проведення симпозіумів, конференцій, семінарів та інших наукових заходів.

Прагнучи консолідувати зусилля науковців у напрямку правового розвитку України стратегічними завданнями Інституту визначено:

за сприяння Національної академії наук України встановлення нових, закріплення існуючих зв'язків та подальше поглиблення співробітництва у

науковій сфері з інститутами та університетами країн Європейського Союзу та інших держав, підготовка та підписання меморандумів про співробітництво;

забезпечення інтеграції наукових розробок Інституту у світовий науковий простір шляхом оприлюднення результатів наукових досліджень у міжнародних та зарубіжних виданнях, в організації та проведенні міжнародних наукових заходів, а також участі співробітників Інституту у наукових заходах, які організовуються та проводяться в зарубіжних країнах;

забезпечення доступу науковців Інституту до баз даних наукових журналів, що індексуються у міжнародних наукометричних базах даних;

за сприяння Національної академії наук України установа партнерських відносин з науково-дослідницькими центрами зарубіжних держав, реалізація спільних проектів та досліджень, сприяння міжнародному стажуванню наукових співробітників;

підготовка проектів та максимальне сприяння участі наукових працівників Інституту у різноманітних грантових програмах підтримки та розвитку наукової діяльності;

створення комфортних умов для сприяння участі науковців Інституту у заходах, що організовуються та проводяться в зарубіжних країнах.

8. Внутрішній аудит та фінансово-економічна діяльність.

Внутрішній аудит Інституту сприяє досягненню пріоритетних цілей шляхом здійснення внутрішніх аудитів (із застосуванням систематичного, послідовного та ризик-орієнтованого підходу до оцінки об'єкта внутрішнього аудиту) та отримання незалежних і об'єктивних висновків та рекомендацій, які допомагають у підвищенні ефективності та результативності системи внутрішнього контролю, у тому числі процесів управління ризиками, удосконаленні системи управління; поліпшенні політик і процедур, які забезпечують запобігання фактам незаконного, неефективного та нерезультативного використання фінансових та матеріальних ресурсів, уникненню помилок чи інших недоліків у діяльності Інституту, розвитку доброчесності через поступовий розвиток культури етичної поведінки, заснованої на дотриманні етичних цінностей Національної академії наук України.

Стратегічною ціллю, яка сприяє досягненню визначеної мети (місії), є орієнтація внутрішнього аудиту на здійснення оцінки функціонування системи внутрішнього контролю діяльності Інституту щодо дотримання актів законодавства, планів, процедур з питань збереження та раціонального використання активів, ефективності управління державним майном, законності та достовірності фінансової та бюджетної звітності перед Національною академією наук України.

Фінансово-економічний розвиток Інституту та його матеріально-технічної бази виступають важливими чинниками ефективного виконання наукових

досліджень і розробок. Оснащення Інституту сучасною мультимедійною, комп'ютерною та іншою технікою і обладнанням, удосконалення робочих місць та іншої інфраструктури – наше постійне завдання.

Його виконання забезпечуватиметься коштом бюджетного фінансування та власних доходів Інституту, отриманих від надання інформаційних, наукових, правових, консультативних, експертних та інших послуг на платній основі.

Пріоритетним завдання є:

- започаткування фінансування Інституту за рахунок конкурсної тематики;
- збільшення надходжень за рахунок конкурсної, госпдоговірної тематики та виконання міжнародних грантів, коштів міжнародних наукових програм;
- оптимізація накладних витрат Інституту;
- продовження модернізації комп'ютерного обладнання Інституту;
- належне утримання будівлі та приміщень, стале енерго- та ресурсозабезпечення установи.

IV. ЗАХОДИ ДЛЯ ПІДТРИМКИ РОЗВИТКУ

На діяльність Інституту позитивно вплине:

- можливість перейняття позитивного досвіду управління науковими процесами в Національній академії наук України;

- наявність значної кількості висококваліфікованих фахівців (кандидатів та докторів наук), які мають великий досвід в означених вище перспективних напрямках та завданнях наукових досліджень;

- наукова співпраця з науковими установами та центрами Національної академії наук України та інших країн, що дає можливість проводити спільні дослідження (по спільним міжнародним грантам) та наукового стажування молодих співробітників Інституту;

- суттєве збільшення кількості стажувань, активізація діяльності, спрямованої на підготовку та отримання грантів різного рівня, організацію та здійснення взаємних візитів, зустрічей;

- багатий досвід організації та проведення фахових міжнародних семінарів та конференцій;

- участь провідних співробітників Інституту в освітній діяльності аспірантури Інституту та юридичних факультетів закладів вищої освіти.

V. ОЧІКУВАНІ РЕЗУЛЬТАТИ

У 2028 році Інститут має стати головною науковою установою Національної академії наук України, що пройшла на найвищому рівні державну атестацію та здійснює вагомий внесок в ефективність правових реформ в Україні та розвиток правової науки. Інститут на високому доктринальному рівні здійснює фундаментальні та прикладні наукові дослідження, які активно цитуються в Україні та за кордоном; надає науково обґрунтовані та практикоорієнтовані експертні та інші послуги.

Інститут успішно здійснює наукове забезпечення діяльності органів публічної влади різних рівнів, має сучасну матеріально-технічну інфраструктуру, є дієвою платформою для інтелектуальної взаємодії з питань правотворчості, має високий рівень довіри та позитивний імідж.

Співробітники Інституту та залучені до його роботи експерти пишуться своєю причетністю до діяльності і результатів Інституту, а результати наукових досліджень упроваджені в практику органів державної влади та місцевого самоврядування.

Протягом визначеного періоду очікується розробка наукових концепцій розвитку законодавства України та проведення юридичної (правової) експертизи проєктів законів, закріплених Законом України «Про правотворчу діяльність» за Національною академією наук України.

Результатом діяльності Інституту є розроблення низки законопроектів та інших нормативно-правових актів, у тому числі, але не виключно, проєктів Кримінального, Трудового кодексів України, законів України «Про академічну доброчесність» (спільно з Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти); «Про вищу юридичну освіту» (спільно з Комітетом Верховної Ради України з питань правової політики, Міністерством освіти і науки України, провідними правничими школами України) та інших актів законодавства.

За безпосередньої участі науковців Інституту, які є авторами Концепції рекодифікації (оновлення) цивільного законодавства України, очікується розробка проєкту оновленого Цивільного кодексу України.